

MdR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 121. Tenorsaxofonist Coleman Hawkins was van 1934 t/m '39 in Europa geweest, Choo Berry was zijn waarnemer later gevolgd door Ben Webster en Don Byas die ^{in een tijd} ~~allebei~~ een heel eigen manier van spelen ontwikkelden. Berry overleed in '41 na een auto-ongeluk. Inmiddels had Hawkins zijn plaats weer ingenomen, maar toch waren er enkele musici die ~~hem~~ niet als de koning van de tenorsaxofonisten beschouwden. Dat waren met name de meeste musici in de Count Basie Band, zangeres Billie Holiday en gelukkig ook producer John Hammond. Hij bracht op ^{Maandag} 25 januari 1937 tenorsaxofonist Lester Young en Billie Holiday bij elkaar, in een studiegroep van pianist Teddy Wilson. De saxofonist was 27 en de zangeres 21, ze zagen elkaar kort voor de session voor het eerst en er was de directe herkenning van muzikale en menselijke verwantschap. "He ain't got rhythm en "This years kisses" uit die session waren te horen in deel 75 van deze geschiedenis, dit is "I must have that man".

plaat 1 Teddy Wilson a/h Orchestra: I must have that man (McHugh, Fields)
B/1 - 2:53 - Philips B 07651 R

"I must have that man" van Jimmy McHugh en Dorothy Fields, het oude Cotton Club-duo, door Teddy Wilson and his Orchestra voor Brunswick in New York City, 25 januari 1937. Buck Clayton-trompet, Benny Goodman-klarinet, Lester Young-tenorsaxofoon, Teddy Wilson-piano, Freddy Green-gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums - op Goodman en Wilson na allemaal leden van de Count Basie Band. Eerste session en ook eerste ontmoeting tussen zangeres Billie Holiday en Lester Young. Nadat ^{Young} een rat in zijn hotelkamertje ontdekte ^{in een hoek} bij Billie en haar moeder Sadie Fagan ~~wonen~~, in hun 'railroad flat' zoals dat genoemd werd, er was geen hall of zoiets, de kamers liepen achter elkaar door, net als treincoupé's. Holiday en Young raakten zeer hecht bevriend, maar op een absoluut platonische manier. Terwijl zij zeer van wanten wist, moeder Fagan had Ben Webster een keer met haar paraplu het huis uit geslagen na een platensession waarbij hij de tenorsaxofonist was. 18 februari '37: ~~weer~~ een Teddy Wilson-session voor Brunswick, en daar de Basie Band niet in New York was, zag de bezetting er totaal anders uit. Henry 'Red' Allen-trompet, Cecil Scott-klarinet, Prince Robinson-tenorsaxofoon, Wilson aan de piano, Jimmy McLin-gitaar, John Kirby-bas, Cozy Cole-drums. "My last affair"

plaat 2 Teddy Wilson a/h Orchestra: My last affair (Johnson)
4/1 - 3:07 - CBS 68229

"My last affair", Brunswick, New York City, 18 februari 1937. De maanden januari en februari had Billie Holiday engagementen in de Shim-Sham Club van Dicky Wells, (dat is niet de Count Basie trombonist maar een naamgenoot), en Clark Monroe's Uptown House - ze kreeg er \$ 35.- in de week. 1 maart vertelde Monroe haar dat hij een telefoontje uit Texas had gehad dat haar vader Clarence Holiday, gitarist bij o.a. Fletcher Henderson, was overleden. De 13e begint zij als vaste zangeres naast Jimmy Rushing bij de Count Basie Band, ook daar had John Hammond weer aan mee-geregeld. Billie Holiday verdiende het dubbele vergeleken bij Monroe's, \$ 70.-, maar door het contract met Brunswick kwam zij niet met Basie op de plaat, die had een exclusief contract met Decca toen. 31 maart '37. Trompettist Cootie Williams, altsaxofonist Johnny Hodges en baritonsaxofonist Harry Carney van de Duke Ellington Band, Benny Goodman's Allan Reuss op gitaar, sextet-leider John Kirby op bas, en de drummer van Stuff Smith: Cozy Cole. Billie Holiday zingt "Moanin' low".

1er week

idem

Teddy Wilson a/h Orchestra: Moanin' low (Dietz, Rainger)
4/5 - 3:00 - idem

Brunswick, New York City, 31 maart 1937: Billie Holiday met een studio combinatie olv. pianist Teddy Wilson in "Moanin' low", derde stuk uit deze session van vier. Vier opnamen per keer was de standaard procedure, men kwam zonder enige voorbereiding in de studio en in drie uur tijd moesten die vier er dan op staan. 1 april ging de session onder de naam van Billie Holiday zelf -hoewel Wilson vanzelfsprekend de directeur was. De Basie Band ^{was} nog steeds niet 'in town', en de groep zag er toen zo uit: Trompettist ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ Eddie ^{allen de} Tompkins en tenorsaxofonist Joe Thomas van de Jimmy Lunceford Band, Fletcher Henderson's klarinettist Buster Bailey, gitarist Carmen Mastren, bassist John Kirby en drummer Alphonse Steele. Voor Vocalion was dit de eerste take van "Don't know if I'm coming or going".

plaat 3

Billie Holiday a/h Orchestra: Don't know if I'm coming or going
A/voorlaatst - 2:45 - Raretone RTR 2401 (Wainer, Lupin, Flen)

"Don't know if I'm coming or going", Billie Holiday and her Orchestra voor Vocalion in New York City, 1 april 1937. De maand daarna was de Basie Band weer terug in New York, zodat tenorsaxofonist Lester Young en trompettist Buck Clayton, (voor Miss Holiday de mooiste man die zij ooit tegenkwam maar zij heeft nooit iets met hem gehad, wel met Basie gitarist Freddie Green), Verder: Buster Bailey-klarinet, Johnny Hodges altsaxofoon, Allan Reuss-gitaar, ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ studio-bassist

zodat die
weer mee
kunnen
doen.

~~drummer Cozy Cole. Het eerste van de vier stukken~~

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

Artie Bernstein, drummer Cozy Cole. Het eerste van de vier stukken was "Sun showers".

plaat 4 Teddy Wilson a/h Orchestra: Sun showers (Brown, Freed)

1/3 - 3:02 - CBS 68230

Dit "Sun showers" was dus het eerste stuk van de session, van het vierde en laatste hoort u de eerste take: "Mean to me", met een typische Kansas City/Lester Young riff in de out-chorus.

idem Teddy Wilson a/h Orchestra: Mean to me (Turk, Ahlert)

1/1 - 3:04 - idem

"Mean to me" take 1, Teddy Wilson and his Orchestra voor Brunswick in New York City op 11 mei 1937. Buck Clayton-trompet, Buster Bailey-klarinet, Johnny Hodges-alt, Lester Young-tenorsaxofoon. Teddy Wilson-piano, Allan Reuss-gitaar, Artie Bernstein-bas, Cozy Cole-drums. Lester Young woonde bij Billie Holiday en haar moeder Sadie Fagan, (zij was 34), in deze tijd zijn de bijnamen ontstaan. Billie Holiday was al direct in New York 'Lady' genoemd door ~~collega~~ ^{collega} serveersters/danseressen die het als zangeres probeerden te maken, Lester Young noemde haar 'Lady Day'. En, zoals Holiday zei: wij hebben een republiek en dus geen koning, hier is de president de baas, en Lester Young is de baas van de tenorsaxofonisten, The President, Prez. ~~XXXX~~ Later werden ze in de ^{hele} jazzwereld 'Lady' en 'Prez' genoemd, Lester Young tekende als 'Lester "Prez"' (met een Duitse z), Young'.

Tot slot het eerste stuk uit de Teddy Wilson Brunswick session van 1 juni '37, toen het, behalve de klarinettist en de leider, weer om een complete Basie-aangelegenheid ging. Buck Clayton-trompet, Buster Bailey-klarinet, Lester Young-tenorsaxofoon, Freddie Green-gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums. "Foolin' myself", eind van deel 121, NOS Jazzgeschiedenis, Mdr.

plaat 1 Teddy Wilson a/h Orchestra: Foolin' myself (Tinturin, Lawrence)

B/2 - 2:58 - Philips B 07651 R

Vanwege de Radio Jazz Quiz-uitslag en wat in ~~dit~~ ^{aanvulling} jazzgeschiedenis-kader ~~komt~~, komt Geschiedenis 122 op 25 april.

volgende week

o o o o o

open. 8-4, 02

NA 107343